

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **Ing. P. D.**
bytem X.
zastoupen advokátem Mgr. Danielem Čekalem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2019, č. j. JMK 5844/2019, sp. zn. S-JMK 37432/2018/OD/Bo

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Brna, odbor dopravně-správních činností („magistrát“) rozhodnutím ze dne 25. 1. 2018, č. j. ODSČ-40330/17-62 („rozhodnutí městského úřadu“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ve spojení s § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Žalobce dne 8. 1. 2017 v 14:56 při řízení motorového vozidla tov. zn. L. R., RZ: X. („vozidlo žalobce“) na 195. kilometru dálnice D1 ve směru z Prahy do Vyškova překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 56 km/h. Silniční radarový rychloměrem AD9C naměřil vozidlu, které žalobce řídil, rychlost 161 km/h v místě, kde dopravní značka B 20a „*Nejvyšší dovolená rychlost*“ zakazovala překročení rychlosti 100 km/h. Při zohlednění možné odchylky použitého rychloměru činila nejnižší skutečná rychlost 156 km/h. Magistrát žalobci uložil pokutu ve výši 5.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na šest měsíců.
2. Žalobce se proti rozhodnutí magistrátu odvolal. Namítal, že mu magistrát stanovil nepřiměřeně krátké lhůty, aby mohl se svým zmocněncem věc prostudovat, řádně se poradit a připravit odpovídající obhajobu. Magistrát navíc rozhodl dříve, než uplynula lhůta, kterou žalobci stanovil pro vyjádření se, protože se nechtěl zabývat případnými námitkami. Žalobce v odvolání pochyboval o správném měření rychloměrem. Poukazoval na nedostatky ověřovacího listu rychloměru a zpochybňoval správnost umístění rychloměru. Měření rychlosti proběhlo za jízdy. Ve spise je však snímek ze stacionárního měření. Podle žalobce proto existovala důvodná pochybnost o správnosti měření, které Policie ČR navíc provedla v místě s rizikem lomu paprsku. Magistrát kromě toho zkrátil žalobce na právech, pokud nenařídil ústní projednání přestupku a nevyslechl zasahující policisty jako svědky. Žalobce také neměl možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Magistrát podle žalobce ani nezkoumal okolnosti vylučující materiální stránku přestupku.
3. Žalovaný nicméně rozhodnutím ze dne 14. 1. 2019, č. j. JMK 5844/2019, sp. zn. S-JMK 37432/2018/OD/Bo („rozhodnutí žalovaného“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí magistrátu. Žalobce byl k ústnímu jednání u magistrátu předvolán s dostatečným předstihem. Ústní jednání proběhlo v přítomnosti zmocněnce žalobce, který mohl při jednání realizovat jeho práva. Magistrát na základě žádosti obviněného doplnil správní spis o další podklady (odborná způsobilost policistů a důvod omezení rychlosti v daném úseku). Dal obviněnému možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, což obviněný využil a k věci se vyjádřil. Poté vydal rozhodnutí ve věci samé. Z procesního hlediska tedy žalovaný pochybení neshledal. Ke skutkovým zjištěním žalovaný uvedl, že žalobce zastavila hlídka Policie ČR, které předložil potřebné doklady. O osobě řidiče vozidla proto žalovaný neměl žádné pochyby, stejně jako o způsobu měření. Ten dokládají podklady založené ve správním spise. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 56 km/h při běžném denním provozu je natolik významné, že samo o sobě porušuje společenský zájem na dodržování pravidel silničního provozu a jeho bezpečnosti.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce nejprve namítá, že se nekonalo ústní jednání. Magistrát předvolal žalobce k ústnímu jednání na 5. 6. 2017. Žalobce (resp. jeho zmocněnec) předem žádal o zrušení tohoto jednání, aby se mohl seznámit se spisem. Nahlédnutí do spisu proběhlo teprve 30. 5. 2017. Doba mezi nahlédnutím do spisu a termínem ústního jednání představovala pouhé 3 pracovní dny. V tak krátké lhůtě nebylo možné připravit odpovídající obhajobu. Magistrát žádosti o odročení jednání přesto nevyhověl. Zástupce žalobce se z důvodů prevence a ochrany práv klienta v uvedený termín na magistrát dostavil. Měl však jediný cíl – předložit opětovnou žádost o zrušení ústního jednání. V zápisu, který magistrát nesprávně označil jako protokol o ústním jednání, zmocněnec žalobce zopakoval, že objektivně nebylo možné věc projednat a podal novou žádost o odročení. Žalobce poté požadoval nařízení ústního jednání za účelem provedení dokazování. Magistrát však jeho žádostem nevyhověl.
5. Pokud se nekonalo ústní jednání, pak magistrát ani neprovedl žádné důkazy, přestože je zahrnul do spisu. Učiněné skutkové závěry nemají ve spisovém materiálu potřebný podklad. Oba správní orgány proto nemohly učinit závěr o protiprávnosti jednání žalobce. S ohledem na presumpci neviny a zásadu *in dubio pro reo* měly řízení zastavit. V řízení pak přetrvávaly důvodné pochybnosti o správnosti měření. Žalobce označil jako důkaz k prokázání nesprávnosti měření návod k obsluze rychloměru („návod“) a výsledk policistů provádějících měření. Magistrát však návod neprovedl jako důkaz. Pouze odkázal na jeho veřejnou dostupnost na internetu. Magistrát tak nesprávně návod vyhodnotil jako notorietu. Měl jej ovšem správně provést k důkazu. Žalovaný tuto vadu nenapravil a operoval s návodem jako s provedeným důkazem.
6. Žalobce také namítá, že správní orgány neprokázaly formální či materiální znaky přestupku. Při zkoumání materiálních znaků se omezily na materiály ve spisu. Magistrát ani žalovaný je ovšem řádně neprovedly. Správní orgány se odmítly zabývat okolnostmi, které mohly vyloučit porušení či ohrožení právem chráněného zájmu společnosti, např. lokaci měření, povětrnostní situaci na vozovce, intenzitě provozu v daném místě apod. Nesprávně tedy zjistily skutkový stav, dospěly k nesprávným a věcně i důkazně nepodloženým závěrům, aby nakonec nesprávně aplikovaly právní předpisy a chybně rozhodly o vině a trestu žalobce. Rozhodnutí žalovaného je s ohledem na tyto skutečnosti nepřezkoumatelné. Správní orgány si vybíraly ty podklady ve spisu, které jim přispívaly k prokázání viny žalobce. Další důkazy jako návod nebo výsledk policistů nechtěly nebo nemohly opatřit.
7. Magistrát navíc vydal rozhodnutí, aniž by vyčkal na uplynutí lhůty k podání odvolání vůči vlastním procesním usnesením, kterými ve stanovených lhůtách ukládal žalobci procesní povinnosti. Žalobce ke dni podání žaloby neobdržel žádné rozhodnutí o těchto odvoláních, přestože o možnosti jejich podání magistrát žalobce sám poučil. Následně podání těchto odvolání ignoroval. Žalovaný se poté těmito skutečnostmi ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval. Nesprávně uvedl, že odvolání proti procesním rozhodnutím byla buď odvoláním proti rozhodnutí magistrátu, nebo žádostí o prodloužení lhůty. Magistrát v řízení o přestupku vydával neustále nové písemnosti, se kterými bylo třeba se obeznámit a odpovídajícím způsobem reagovat, což žalobce neúměrně zatěžovalo. Lhůtám,

které magistrát ukládal, nebylo možné vyhovět. Správní orgány postupovaly v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Žalobce proto navrhuje zrušení rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí magistrátu.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě osvětluje posloupnost jednotlivých procesních kroků. Zdůrazňuje, že ústní jednání proběhlo dne 5. 6. 2017. Účastnil se ho pouze zmocněnec žalobce. Do protokolu uvedl, že se k věci vyjadřovat nebude, protože nemohl věc nastudovat a požádal o zrušení jednání. Následně podpisem stvrdil převzetí protokolu z ústního jednání o přestupku. Věděl tedy, že se účastní jednání o přestupku, na které byl řádně předvolán, a které magistrát na jeho žádost nezrušil. V protokolu se zcela jasně uvádí, že magistrát provedl důkazy přečtením listin, které následně protokol vyjmenovává a označuje. Dostalo se mu i poučení podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“). Žalovaný uvádí, že podle plné moci zmocněnec žalobce převzal zastoupení žalobce dne 13. 6. 2016. V projednávané věci, podle svého vyjádření, převzal zastoupení dne 27. 4. 2017. Od tohoto dne se mohl kdykoliv seznámit se spisovým materiálem, ale učinil tak až po více než měsíci, dne 30. 5. 2017. Je věci zmocněnce, že nechal uplynout celý měsíc před seznámením se se spisem a věcí žalobce, že si tohoto zmocněnce vybral. Důvody, na jejichž základě se žalobce domáhal odročení jednání, takový krok neodůvodňovaly.
9. Na ústním jednání také proběhlo dokazování přečtením listin, které vyjmenovává protokol. Po ústním jednání magistrát doplnil do spisu další podklady pro rozhodnutí a dal poté žalobci možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce toho dne 19. 1. 2018 využil. Protože magistrát zjistil skutkový stav věci dostatečně, vydal ve věci rozhodnutí. Výslech zasahujících policistů by nepřinesl žádné nové informace. Totéž platí o návodu, který ve spise založen není a ani magistrát na něm nezaložil své rozhodnutí. Pokud o něm hovořil, pak pouze v reakci na žalobcovy námitky a správně odkázal na internetový odkaz, kde je návod volně dostupný. Tam se s ním žalobce seznámil, pokud poukazoval na konkrétní strany návodu v další argumentaci.
10. Je pak pravdou, že žalovaný před vydáním rozhodnutí magistrátu a ani poté nerozhodl o odvoláních žalobce do procesních usnesení, kterým mu magistrát stanovoval lhůty k vyjádření. K namítaným skutečnostem se však vyjadřuje samotné rozhodnutí žalovaného (str. 5). Žalobce se k nim vyjádřil i v rámci odvolání. Nebyl tak krácen na svých právech. Byť takový postup nemusí být správný, na samotný přestupek to nemá vliv. Žalobce se ostatně nakonec před vydáním rozhodnutí magistrátu vyjádřil. Pokud pak žalobce namítá, že jej správní orgán neúměrně zatěžoval, šlo pouze o reakci na četné žalobcovy žádosti o prodloužení lhůt a návrhy na zrušení jednání a jejich posunutí. Magistrát jednal v souladu se zákonem, pokud na žádosti žalobce pokaždé reagoval a současně mu k následným úkonům stanovoval lhůty. Ty byly přiměřené a obvyklé. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobce

11. V replice na vyjádření žalovaného žalobce namítá, že o termínu prvního nahlížení do spisu rozhodl magistrát. Již 4. 5. 2017, téměř s měsíčním předstihem, sdělil žalobci termín k nahlížení dne 30. 5. 2017. Po prvním nahlížení do spisu bylo žalobci jasné, že objektivně nemůže spisový materiál zanalyzovat, proto hned 1. 6. 2017 požádal o zrušení jednání, čemuž magistrát nevyhověl. Žalobce tedy měl efektivně jeden den na přípravu reakce. Dne 5. 6. 2017 podal opakovanou žádost o zrušení jednání, na kterou již magistrát nezareagoval. Žalovaný nesprávně uvádí, že se ústní jednání řádně konalo. Zástupce žalobce se snažil učinit vše proto, aby bylo zrušeno, čemuž odpovídá i obsah protokolu. Magistrát nemůže apaticky vykonávat úkony v řízení bez jakékoliv reflexe úkonů účastníka. Od 5. 6. 2017 ve spise přibýlo dost nových důkazů. Magistrát se opíral i o návod, aniž by jej provedl jako důkaz. Žalovaný navíc přiznal svá procesní pochybení při rozhodování o odvoláních žalobce proti procesním rozhodnutím magistrátu. Lhůty stanovené magistrátem byly příliš krátké a nepřiměřeně žalobce zatěžovaly. Magistrát ani žalovaný nemohou podaná odvolání ignorovat. A pokud tak učinili, pak nemohou tvrdit, že tím žalobce nezkrátili na jeho právech. Žalobce ovšem nemohl vykonávat svá procesní práva v souladu se zásadou legitimního očekávání.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba **není důvodná**.
13. Žalobce podal žalobu včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“). Jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.). V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání. Žalobce i žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasili.
14. Žalobce vznáší v souhrnu tři žalobní body: a) nekonalo se ústní jednání, b) neproběhlo řádné dokazování, c) magistrát rozhodl před uplynutím lhůty k odvolání proti jeho dílčím procesním rozhodnutím. Krajský soud nyní v tomto pořadí jednotlivé námitky vypořádá.

a) Konání ústního jednání

15. Podle § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky („zákon o přestupcích“) platí: „*Správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci.*“ Podle § 80 odst. 4 zákona o přestupcích pak platí: „*K ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.*“ Podle § 49 odst. 1 správního řádu pak platí, že „*ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví*

zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nebrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.“

16. Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k této otázce zjistil následující skutečnosti: V oznámení o zahájení správního řízení ze dne 5. 4. 2017 magistrát předvolal žalobce k ústnímu jednání ve věci na den 2. 5. 2017. Dne 27. 4. 2017 zástupce žalobce adresoval magistrátu žádost o odročení jednání. Součástí této žádosti byla i informace o převzetí právního zastoupení žalobce z téhož dne. O den později zástupce žalobce informoval magistrát v reakci na jeho výzvu, že o odročení požádal až 27. 4. 2017 z důvodu dovolené žalobce. Magistrát žádosti vyhověl a dne 4. 5. 2017 předvolal žalobce i jeho zástupce k ústnímu jednání na den 5. 6. 2017. Ve spise následuje e-mail referentky magistrátu zástupci žalobce, ve kterém po vzájemném telefonickém hovoru potvrzuje, že počítá s návštěvou zástupce žalobce za účelem nahlédnutí do spisu dne 30. 5. 2017.
17. V tento den magistrát umožnil zástupci žalobce nahlédnutí do spisu a pořídil mu kopie listin spisové dokumentace (od č. l. 1 po list č. l. 24). Stále v tentýž den zástupce zaslal magistrátu žádost o zrušení jednání „*[k]vůli neočekávaným okolnostem, které nezbytně vyžadují přítomnost [žalobce] v zahraničí, se [žalobce] nebude zdržovat na území České republiky nejméně od 5. června 2017 do 11. června 2017. Tato skutečnost bohužel vyšla najevo teprve nyní.*“ Zástupce žalobce dodal, že teprve v daný den nahlédl do spisu, který analyzuje a z objektivních důvodů nebude moci věc s klientem projednat. Jednání by proto nedávalo věcně smysl, bylo by v rozporu s účelem řízení a odepíralo by žalobci ochranu jeho práv. O den později, 31. 5. 2017, referentka magistrátu napsala zástupci žalobce, že jeho žádosti nelze vyhovět, protože k tomu nepředložil dostatečné důvody. Zástupce žalobce zareagoval dne 1. 6. 2017 opětovnou žádostí o zrušení jednání, ke které připojil kopii elektronické letenky žalobce a zopakoval dřívější argumentaci. Ve spise následuje úřední záznam ze dne 2. 6. 2017, který uvádí, že magistrát telefonicky ověřil datum rezervace letenky přiložené k žádosti o zrušení jednání. Tato letenka byla rezervována dne 26. 5. 2017.
18. Správní spis poté obsahuje protokol o ústním jednání ze dne 5. 6. 2017. Zástupce žalobce se ho zúčastnil. Protokol obsahuje poučení o právech obviněného z přestupku. Protokol dále uvádí, že zmocněnci bylo umožněno seznámit se v plném rozsahu se spisovým materiálem. Následně protokol popisuje dokazování, ve kterém magistrát provedl důkaz přečtením listin v detailněji specifikovaném rozsahu (č. l. 1-32). Zmocněnec žalobce podle protokolu prohlásil, že mu magistrát jeho práva a povinnost dostatečně vysvětlil, že porozuměl poučení a nežádá dalšího objasnění. K věci uvedl, že se nebude vyjadřovat ke skutku, objektivně nemohl projednat věc s klientem a žádá o odročení jednání. Magistrát jej poté poučil, že účastníci řízení musí označit důkazy na podporu svých tvrzení a dotázal se ho, zda v tomto smyslu navrhuje nové důkazy. Jeho odpověď podle protokolu zněla „*Nenavrhují k žádosti o odročení jednání*“. Magistrát ho poté poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Zmocněnec žalobce odpověděl, že byl s podklady rozhodnutí seznámen a navrhuje odročení jednání.

Zmocněnec žalobce protokol podepsal a převzal jeho kopii. Spis obsahuje fyzicky předanou opakovanou žádost o zrušení jednání, která se obsahově shoduje se žádostí ze dne 1. 6. 2017 včetně přílohy.

19. Z právě shrnutého obsahu správního spisu jednoznačně plyne, že se dne 5. 6. 2017 ústní jednání konalo. Nešlo tedy o pouhé „setkání“ žalobce a referentky magistrátu, jak by dění v uvedený den bylo možné popsat na základě námitek žalobce. Magistrát navíc podle krajského soudu postupoval v této fázi řízení správně. Zákon neporušil. Nejprve velmi vstřícně vyhověl žádosti zástupce zmocněnce o odročení původního termínu jednání dne 2. 5. 2017. Ze spisu pak podle krajského soudu neplyne, jak žalobce namítá v replice, že o termínu nahlížení do spisu dne 30. 5. 2017 „rozhodl“ magistrát a že proto zmocněnec žalobce nemohl do spisu nahlédnout dříve. Z e-mailu referentky magistrátu zmocněnci žalobce ze dne 4. 5. 2017 spíše vyplývá, že se na tomto termínu se zmocněncem žalobce domluvili a zmocněnec poté požádal o jeho písemné potvrzení. Tomu odpovídá i skutečnost, že zmocněnec žalobce poté písemně neprotestoval proti stanovenému datu a nezajistil tak, aby spis obsahoval jeho nesouhlas se stanoveným datem nahlížení do spisu. Negativní postoj k termínu jednání zmocněnec žalobce podle obsahu spisu nevyjádřil ani během nahlížení do spisu v dopoledních hodinách dne 30. 5. 2017, během které si pořídil kopie dosavadního obsahu spisu od č. 1. 1 do č. 1. 24. Navíc je třeba zdůraznit, že pokud byl termín jednání na 5. 6. 2017 stanoven dne 4. 5. 2017, stalo se tak dalece před minimální pětidenní lhůtou, kterou pro jeho nařízení stanoví § 49 odst. 1 správního řádu. Tomuto ustanovení by odpovídalo, pokud by magistrát uvědomil žalobce o termínu ústního jednání v den nahlížení zmocněnce žalobce do spisu nebo dokonce ještě den poté.
20. Až v podvečer úterý 30. 5. 2017 zmocněnec žalobce zaslal magistrátu datovou zprávu, ve které žádá o zrušení jednání z důvodů zahraniční cesty žalobce, jejíž nutnost měla vyjít najevo těsně předtím. Z toho zmocněnec dovozoval, že by ústní jednání nedávalo smysl, protože nemohl se žalobcem věc projednat. Jak ovšem plyne ze spisu - konkrétně z úředního záznamu ze dne 2. 6. 2017, jehož obsah žalobce poté při jednání nezpochybnil, ač se s podklady ve spise seznámil – magistrát zjistil, že letenka pro žalobce byla rezervována již dne 26. 5. 2017. V první řadě tedy neobstojí tvrzení, že až dne 30. 5. 2017 ve večerních hodinách vyšlo najevo, že žalobce bude v den ústního jednání v zahraničí. Zmocněnec žalobce si toho mohl a měl být vědom již o několik dní dříve a je otázkou jeho vztahu se žalobcem, kdy se mu tato informace dostala. Kromě toho žádost o zrušení jednání hovoří o tom, že žalobce nebude na území ČR nejméně od 5. 6. 2017 (ač přiložená elektronická uvádí jako datum odletu z Londýna datum 4. 6. 2017). Podle krajského soudu s vědomím těchto skutečností tedy zmocněnec žalobce se žalobcem mohli od večera v úterý dne 30. 5. 2017, kdy tvrdí, že se zmocněnec dověděl o cestě žalobce do zahraničí, do pátku 2. 6. 2017 věc zkonzultovat. Zmocněnec poté měl několik dní navíc na přípravu (byť je pravdou, že dva z těchto dnů připadly na víkend). Spisový materiál nebyl nijak rozsáhlý. Čítal pouhých 24 listů. Pokud se žalobce tedy chtěl náležitě bránit a zmocněnec mu v tom chtěl odpovědně pomoci, měli k tomu podle krajského soudu dostatek prostoru.
21. Je třeba dodat, že zmocněnec žalobce či sám žalobce předtím nevyvinuli po dobu více než měsíce očekávatelnou aktivitu směřující k ochraně práv žalobce. Seznámení se se spisem a

jejich konzultace pak podle krajského soudu byla objektivně možné. Důvody, pro které se žalobce domáhal odročení jednání za daných okolností, opravdu nebyly dostatečné. Magistrát proto nepochybil, pokud ústní jednání dne 5. 6. 2017 konal. Toto ústní jednání pak probíhalo naprosto standardně. Magistrát ho řádně zahájil, poučil zmocněnce žalobce o jeho právech, provedl dokazování, dal zmocněnci žalobce možnost se ke všemu vyjádřit a hlavně v něm určitě nevyvolal dojem, že se ústní jednání nekoná. Nesouhlas žalobce s jeho konáním v daný termín nemá vliv na to, jestli ústní jednání proběhlo. Podle krajského soudu proběhlo. V souladu se zákonem.

22. Námitky žalobce, podle kterých ve věci vůbec neproběhlo ústní jednání, jsou proto nedůvodné.

b) Dokazování

23. Žalobce dále namítá, že magistrát ani žalovaný neprovedly řádné dokazování. Od toho odvíjí svou námitku, že oba správní orgány neprokázaly formální a materiální znaky přestupku. Nesprávně se podle něj vypořádaly s důkazními návrhy žalobce, které se týkaly jeho pochybností o správnosti měření. Žalobce konkrétně požadoval důkazní provedení návodu (včetně ověřovacího listu k němu) a výsledkům policistů provádějících měření (spolu s protokolem o jejich školení). Magistrát ani žalovaný policisty nevyslechli. A v případě návodu magistrát odkázal žalobce na webovou stránku. Návod však k důkazu neprovedl a mylně jej považoval za notorietu.
24. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti. Rozhodnutí magistrátu po důkazní stránce ve vztahu ke skutku odkazuje na důkazy provedené během ústního jednání dne 5. 6. 2017, jak je zachycuje i protokol o tomto jednání. Skutkového děje (a jeho následného právního posouzení v otázkách viny a trestu) se týkají konkrétně tyto listiny, jejichž obsah magistrát při ústním jednání přečetl:
- oznámení přestupku č. j. KRPB-7060-3/PŘ-2017-060042-HAN ze dne 22. 1. 2017,
 - oznámení přestupku v silničním provozu č. j. KRPB-7060/PŘ-2017-060042-HAN ze dne 8. 1. 2017,
 - záznam o přestupku č. j. KRPB-7060/PŘ-2017-060042-HAN,
 - ověřovací list AMS Ramet, a.s. č. 78/16,
 - výpis z evidenční karty řidiče poskytnutý Policií ČR,
 - úřední záznam hlídky z místa přestupku, č. j. KRPB-7060-2/PŘ-2017-060042-HAN ze dne 19. 1. 2017, a
 - výpis z evidenční karty řidiče ze dne 5. 4. 2017.

Na záznamu o přestupku lze vidět fotografii vozidla žalobce, které podle dalších údajů v tomto záznamu v místech, kde osobní vozidla mohla jet maximální rychlostí 100 km/h, jelo dne 8. 1. 2017 v 14:56 rychlostí 161 km/h. Ověřovací list k měřicímu přístroji pak uvádí, že předložený rychloměr má požadované metrologické vlastnosti a lze jej používat k měření rychlosti za použití návodu. Platnost ověření měla skončit dne 7. 4. 2017. Úřední záznam hlídky pak uvádí, že měření probíhalo za pomoci daného měřicího přístroje, který

hlídka před započítáním měření v souladu s návodem dvakrát provozně zkontrolovala. Hlídka v úředním záznamu poté uvádí, že u žalobce změřila rychlost, kterou s ohledem na maximálně povolenou chybovost rychloměru snížila na 156 km/h. Údaje uvedené v úředním záznamu odpovídají údajům v záznamu o přestupku. Poté hlídka popisuje, že se za žalobcem vydala za použití výstražného zařízení modré barvy, dojela ho a vyzvala ho k následování vozu na nejbližší bezpečné místo, což žalobce učinil. Žalobce poté ztotožnila. Sepsala oznámení přestupku v silničním provozu, ke kterému žalobce odmítl vyjádřit. Odmítl i jeho podpis.

25. Rozhodnutí magistrátu popisuje procesní vývoj po konání ústního jednání. Zmiňuje návrh žalobce, aby magistrát provedl důkaz návodem a ověřovacím listem rychloměru k období po 7. 4. 2017, protože rychloměr byl těsně před expirací jeho ověření. Poté navrhl i výslech zasahujících policistů a důkazního provedení jejich školení k obsluze rychloměru. Dodával, že podle záznamu o přestupku rychlost měřili v automatizovaném režimu za jízdy, ale záznam o přestupku obsahuje digitální výstup režimu stacionárního měření pomocí rychloměru. Pořizování snímků v režimu stacionárního měření za jízdy vozidla s rychloměrem podle žalobce odporovalo návodu.
26. Magistrát si poté vyžádal od Policie ČR zaslání kopie osvědčení o oprávnění a dovednosti příslušného policisty obsluhovat rychloměr, případně potvrzení, že se účastnil školení. Dne 25. 9. 2017 vedoucí dálničního oddělení Chrlice Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje magistrátu sdělil („vedoucí dálničního oddělení Chrlice“), že všichni policisté dálničního oddělení Chrlice, včetně daného policisty, kteří pracují se silničními rychloměry, jsou oprávněni s touto technikou pracovat a absolvovali odbornou přípravu pro obsluhu a údržbu silničních rychloměrů. S obsahem dodatečně získaných podkladů pro rozhodnutí se dne 20. 12. 2017 seznámil zmocněnec žalobce a pořídil si jejich fotografie. Trval na provedení všech dříve navržených důkazů.
27. Magistrát ve svém rozhodnutí následně konstatuje, že ve správním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlosti v obci o 56 km/h. Doba platnosti ověření rychloměru měla skončit dne 7. 4. 2017, rychlost předmětného vozidla tak byla dne 8. 1. 2017 změřena v době platnosti ověření rychloměru. Magistrát proto neměl důvod pochybovat o výsledcích měření. Považoval za irelevantní provádět důkaz ověřovacím listem, vydaným po 7. 4. 2017. Jeho argument, že ověření rychloměru bylo těsně před expirací, není pravdivý, protože platnost ověření končila dne 7. 4. 2017 a rychlost byla změřena 8. 1. 2017, tedy 3 měsíce před skončením této platnosti. Magistrát odkázal také na sdělení vedoucího dálničního oddělení Chrlice, podle kterého byl příslušný policista proškolen a oprávněn obsluhovat dané měřicí zařízení. Takové sdělení magistrát považoval za dostačující důkaz o odbornosti policisty, který rychloměr nastavil. Magistrát poté shrnuje, že nepovažoval za nutné provádět důkaz protokolem o školení tohoto policisty. K navrhovanému výslechu policistů uvedl, že jeho provedení má za nadbytečné, protože podklady obsažené ve spise bez pochyb svědčí o spáchání přestupku žalobcem.

28. Co se návodu týče, magistrát v rozhodnutí konkrétně uvedl: „že sice nebyl proveden jako důkaz v rámci řízení, ale je veřejně dostupný na internetu (např. <http://docplayer.cz/19035241-Ad9-navod-6k-obsluze-r308-391cz.html>) a zmocněnec obviněného jej evidentně četl, když jím argumentuje ve svých vyjádřeních“. Magistrát poté dodává, že lze daným rychloměrem měřit rychlost ze stojícího i z jedoucího vozidla (str. 144 návodu k obsluze). Upřesňuje, že režim měření může být za jízdy měřícího vozidla automatizovaný. Měření tedy probíhá bez obsluhy měřícího zařízení a radar zachycuje každé vozidlo, které překročí nastavený limit rychlosti. Magistrát pak zdůrazňuje, že se žalobce se všemi podklady rozhodnutí seznámil a mohl se k nim vyjádřit.
29. Žalovaný následně ve svém rozhodnutí uvádí, že aby bylo možné uznat obviněného vinným uvedeným přestupkem, muselo být v řízení bezpečně zjištěno, že obviněný jednak byl řidičem vozidla, jednak porušil ustanovení zákona o silničním provozu, v důsledku čehož spáchal přestupek kladený mu za vinu. Tato kritéria rozhodnutí magistrátu podle žalovaného splnilo. Pokud žalobce v odvolání namítl, že měření proběhlo v režimu stacionárního měření, ačkoliv magistrát a Policie ČR hovoří o měření za jízdy, neodpovídá to podle žalovaného skutečnosti. Měření rychlosti proběhlo za jízdy a je měřeno radarem, což vyplývá i z údajů uvedených v záznamu o přestupku (např. rychlost měřícího vozidla, režim vozidla automatizovaný). Žalobce však veškeré své námitky ohledně provedení měření radarem a automatizovaným systémem srovnává s měřením bez radaru a stacionárním zařízením, proto jsou tyto jeho námitky irelevantní.
30. Podle krajského soudu spisový materiál obsahuje dostatečný důkazní základ pro závěry magistrátu a žalovaného o vině žalobce. Již důkazy provedené při ústním jednání dne 5. 6. 2017 by k tomuto závěru postačovaly. Zejména ze záznamu o přestupku a souvisejícího úředního záznamu hlídky z místa přestupku, který žalobce ostatně ani nenapadá, v dostatečné míře plyne, že žalobce jel v místě, kde mohl jet maximálně rychlostí 100 km/h, rychlostí minimálně 156 km/h. Neřídil se tedy dopravním značením ve smyslu § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 50 km/h a více ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Tomu odpovídal i uložený správní trest v podobě pokuty a zákazu činnosti, obojí na samé spodní hranici těchto trestů. Všechny relevantní aspekty svého rozhodnutí pak magistrát i žalovaný náležitě zdůvodnily a jejich rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.
31. Z toho také plyne, že správní orgány náležitě prokázaly formální znaky přestupku žalobce. K materiální stránce přestupku se pak krajský soud plně ztotožňuje se žalovaným, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 56 km/h při běžném denním provozu je natolik významné, že samo o sobě porušuje společenský zájem na dodržování pravidel silničního provozu a na bezpečnosti tohoto provozu. Kdo si materiální závažnost takového jednání neuvědomuje, si podle krajského soudu zasluhuje podobné sankční „připomenutí“, k jakému magistrát a žalovaný přistoupili.
32. S ohledem na právě uvedené proto nemohou obstát námitky žalobce, které se týkají dokazování. Magistrát (a po něm žalovaný) v potřebné míře odůvodnily, proč neprovedly důkazy navrhované žalobcem. Výsledky policistů by opravdu byly za

zjištěného skutkového stavu nadbytečné, stejně jako důkaz protokolem o jejich školení, který plně nahradilo vyjádření vedoucího dálničního oddělení Chrlice. Žalobce se s těmito podklady seznámil a měl možnost se k nim vyjádřit. Nedůvodné jsou i námitky žalobce vůči průběhu měření, které neproběhlo stacionární formou a námitky, které s touto eventualitou pracují, proto míří mimo meritum věci.

33. Co se návrhu na provedení důkazu návodem týče, je v první řadě třeba zdůraznit, že rozhodnutí magistrátu na něm nestojí. Jeho závěry dostatečně podkládají již důkazy provedené při ústním jednání. V jistém smyslu je ovšem třeba dát za pravdu žalobci, že pokud magistrát chtěl v řízení pracovat s obsahem webové stránky, na které měl být dostupný návod, pak ji měl náležitě důkazně provést. Jak uvedl ve své judikatuře Nejvyšší správní soud *„obsah jedné a té samé internetové stránky vzhledem k povaze internetu může být - a obvykle též je - proměnlivý v čase (...). Pokud tedy správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem nebo uložení na elektronický nosič dat, znemožní tak v podstatě správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Není totiž žádná záruka, že informace na určité internetové stránce budou v okamžik soudního přezkumu odpovídat informacím, které na určité internetové stránce byly v okamžik správního rozhodnutí“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016-30, publ. pod č. 3466/2016 Sb. NSS).“ V kontextu skutkových okolností právě projednávané věci však nejde o vadu, který by měla vliv na zákonnost rozhodnutí magistrátu a následně žalovaného. Provedení tohoto důkazu nebylo zcela nezbytné. Jak uvedl žalovaný ve své replice, magistrát na dané webové stránky odkázal v reakci na žalobcovy námitky. Žalobci navíc obsah daných stránek a samotného návodu byl dobře znám. Toto dílčí pochybení magistrátu, nenapravené poté žalovaným, tedy ze všech těchto důvodů nemělo nijak intenzivní dopad na práva žalobce.

34. Námitky žalobce směřující vůči procesu dokazování proto taktéž nejsou důvodné.

c) Vydání rozhodnutí magistrátu před vydáním rozhodnutí o odvoláních proti jeho dílčím procesním rozhodnutím

35. Ve své poslední skupině námitek žalobce namítá, že magistrát vydal své rozhodnutí, aniž by vyčkal na uplynutí lhůty k podání odvolání vůči vlastním procesním usnesením, kterými ve stanovených lhůtách ukládal žalobci procesní povinnosti.
36. Ze spisu k tomuto tématu plyne, že se dne 20. 12. 2017 zmocněnec žalobce seznámil s podklady dodatečně získanými po ústním jednání. Do protokolu uvedl, že by nejdříve rád požádal o lhůtu k dodatečnému vyjádření se k věci po prostudování těchto dokumentů. Magistrát poté usnesením ze dne 9. 1. 2018, č. j. ODSČ-40330/17-55, stanovil žalobci pětidenní lhůtu k dodatečnému vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce v této lhůtě požádal o její prodloužení do 31. 1. 2018. Za tak krátkou dobu podle svých slov nemohl věc zkonzultovat a připravit rozumné vyjádření. Magistrát ovšem usnesením ze dne 15. 1. 2018, č. j. ODSČ-40330/17-57, prodloužil uvedenou lhůtu a dal žalobci 3 pracovní dny k vyjádření. Uvedl, že fakticky uplynulo více než 20 dní, během kterých

bylo možné věc zkonzultovat a připravit rozumné vyjádření, a dodatečně získaný materiál nebyl nikterak obsáhlý. Magistrát současně upozornil žalobce, že případné další žádosti o prodloužení lhůty již nevyhoví, pokud ji žalobce neodůvodní novými skutečnostmi. Žalobce poté dne 19. 1. 2018 podal písemné vyjádření k meritu věci. Po vydání rozhodnutí magistrátu se žalobce dne 31. 1. 2018 odvolal a požádal o stanovení lhůty k dodatečnému vyjádření do 28. 2. 2018. Magistrát poté usnesením ze dne 15. 2. 2018, č. j. ODSČ-40330/17-72, stanovil žalobci lhůtu k doplnění odvolání v délce pěti dnů. Žalobce se proti všem třem zde specifikovaným usnesením poté odvolal.

37. Je pravdou, že v těchto dílčích procesních usnesení magistrát poučil žalobce o možnosti se proti nim odvolat ve lhůtě 15 dnů. A první dvě vydal před vydáním rozhodnutí magistrátu, které pro změnu vydal před uplynutím odvolací lhůty vůči těmto procesním usnesením. Je nicméně třeba upozornit na poučení daných procesních usnesení, které správně a v souladu s § 76 odst. 5 správního řádu uvádí, že případná odvolání nebudou mít odkladný účinek. Magistrátu proto nic nebránilo vydat své rozhodnutí. Otázka, zda poté žalovaný o těchto odvoláních rozhodl a jak, už jde mimo předmět tohoto řízení. Rozhodnutí žalovaného přesto poté o tomto tématu pojednává a reaguje na odvolací námitky žalobce, ve kterých magistrátu vytýkal krátkost lhůt k vyjádření. Pětidenní lhůtu považoval při porovnání s jinými zákonnými lhůtami (např. předvolání k provedení úkonu podle § 59 správního řádu) za přiměřenou. Navíc je třeba dodat, jak žalovaný podotýká ve vyjádření k žalobě, že se žalobce nakonec ve věci vyjádřil.
38. Krajský soud proto ani v tomto aspektu věci nezjistil žádnou vadu, která by odůvodňovala zrušení rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost. To platí i pro stížnosti žalobce na jeho neúměrné zatěžování. Krajský soud jej neshledal. Celé přestupkové řízení probíhalo relativně standardně a správní orgány odpovídajícím způsobem reagovaly na procesní podání žalobce včetně jejich meritorního obsahu. Práva žalobce přitom nezkrátily způsobem, který by odporoval zákonu. Tomu v tomto příběhu naopak odporovala jízda žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. října 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.